

BERLIN-BASE: Jan Christensen, neste års kunstartent, dro til Berlin etter at han sluttet på Kunstthøyskolen i Oslo. Den tyske hovedstaden er både kunstnerisk stimulerende og et relativt rimelig oppholdssted for kunstnere fra en hel verden. Foto: Gorm K. Gaare

Maler rett på veggen

TEKSTMALERI: Jan Christensen og kollega Øystein Aasan samarbeidet om dette tekstmaleriet på Høstutstillingen i september. Foto: Harald Flor

Jan Christensen (26) har de siste månedene markert seg med fire klart forskjellige veggmalier i Oslo. Han peker seg ut som **Dagbladets kunstartent** for neste år.

Tekst: **Harald Flor**
hfl@dagbladet.no

BERLIN/OSLO (Dagbladet): Oppmerksomheten toppet seg rundt Høstutstillingens to bidrag under overlyset i Kunstneres Hus og på fasaden av Sentralstasjonen. De resulterte i like mange priser til Christensen og kollegaen Øystein Aasan, som samarbeidet om disse prosjektene.

Alexanderplatz

– Det var kjempelykkelig at de to nye, store kunstprisene kunne gå til så unge folk som oss, sier Christensen på telefon fra Berlin. Der sitter han i 12. etasje i ei boligblokk fra DDR-tida, med utsikt til tradisjonstunge Alexanderplatz og tv-tårnet fra Sovjet-perioden. Christensen dro til Berlin etter tre år på den hjemlige Kunstthøyskolen i 2000, og har siden hatt den tyske hovedstaden som fast base.

Serie

TALENT 2004:

Dagbladet vil også i år presentere talenter på kulturfronten som vi tror vil slå ut i full blomst neste år. **I dag: Kunst**

– Jeg gikk egentlig på Kera-mikkavdelingen, men tok kurs på andre institutter og fulgte undervisningen i kunsthistorie og teori på Arkitektthøyskolen og Statens kunstakademi. Mye av det jeg jobbet med på skolen var parafra-serer over tidligere kunst fra Vermeer til minimalisten Sol LeWitt. Slik nærmet jeg meg billedkunsten fra forskjellige innfallsvinkler, men debuterte som *designer* i regi av Norsk Form.

Designprofil

Det fins referanser til design i flere av Christensens veggmalier, men han opplever det problematisk å knytte et kunstverk direkte til firmanavn og produkter. Da Mont Blanc bestilte et arbeid av ham med forankring i firmaets logo, utførte han dette oppdraget som en *designprofil* for bruk i plakater og trykksaker. Christensen bruker som designere pc når han lager utkastene til sine veggmale-

rier, og med sine to datamaskiner minner arbeidsplassen mer om et hjemmekontor enn et klassisk atelier.

– For meg er det autonome, fritthengende maleriet et utdatert medium. Med min bakgrunn fra graffiti ble det naturlig å arbeide direkte på veggen. Men et *steds-spesifikt* maleri forholder seg til mer enn de fysiske og arkitektoniske sidene ved rommet. Det kan også være bestemte funksjoner eller historiske forhold knyttet til stedet. Når jeg lager en utstillingsidé, blir konseptet også basert på kunnskap om de andre

kunstnerne som er med. Det kommer an på om utstillingen har et overgripende tema, eller er uttrykk for en spesiell situasjon.

Det siste var tilfelle med Høstutstillingen, som også er et bilde på en utpreget konkurransesituasjon. Mang en ung kunstner gjenkjente seg i den tvilens tyngde som sto innskrevet i Christensens/Aasans svære tekstmaleri: «I Will Never Make It». Disse ordene slo for øvrig Christensen med full kraft da han selv ankom Berlin som ubeskrevet blad. Hans mottrekk ble en billedmessig bearbeiding av skriften på veggen,

og en erkjennelse av at uvissheten er noe de fleste erfarer og må leve med.

– Den diskuterende åpenheten jeg opplever ved å arbeide sammen kolleger, er noe av det mest positive ved dagens kunstsituasjon. Hos galleristen Atle Gerhardsen i Berlin og på IASPIS-galleriet i Stockholm har jeg også fått sjansen til å kuratere andres utstillinger, og det er ingen motsetning mellom kuratorjobben og mitt eget arbeid som kunstner. Dette vekselbruket virker bare berikende, og kommer til å fortsette i framtida.

Maleri for multikunstneren

Elise Storsveen har siktemålet klart: Overlyssalen i Kunstnerforbundet i Oslo 2005.

Der og da skal fjorårets kunstartent i Dagbladet vise sin hittil største separatutstilling.

– Det er en stor utfordring å stille ut i den tradisjonsrike salen, der også selve rommet eier en egen tyngde å bryne seg mot. Derfor konsentrerer jeg meg for fullt om den oppgaven, sier Storsveen.

Det blir en ren maleripresentasjon fra multikunstneren, som ellers er kjent for å veksle mellom mediene. I år har hun blant annet

stått fram som kamerakunstner på fotoutstillingen «Scene. Snap» i Christianssands Kunstforening, og deltatt med maleri på Høstutstillingen.

– Mitt morsomste prosjekt i 2003 var en installasjon jeg laget i samarbeid med faren min – Jon Gundersen – for Stiftelsen Bjørka i Oslo. Jeg har arvet lysten til å samle på spesielle ting fra ham, og vi tok utgangspunkt i en masse elokserte baller fra 60-tallet. De ble kombinert til en utopisk bymodell med futuristisk tårnarkitektur og ufo-former, og arrangert på et digert styrebord.

Dagbladet skrev 29. desember i fjor om Elise Storsveen.

Men framover nå er det maleriet som styrer Elise Storsveens arbeidsdag.